Справа № 991/12314/26

Провадження 2-а/991/4/26

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

20 жовтня 2026 року м. Київ

Вищий антикорупційний суд у складі колегії суддів:

головуючого судді Кухти В.О.,

суддів Діденка Є.В., Гуцал О.П.,

секретаря судового засідання Шуленкової В.В.,

представників позивача Кржевіна В.М., Сербіної І.І,

представника третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмету спору, на стороні позивача АТ «Укрзалізниця» - Лапій А.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі судових засідань у приміщенні Вищого антикорупційного суду адміністративну справу

за позовом Міністерства юстиції України (місцезнаходження: 01001, місто Київ, вулиця Архітектора Городецького, 13) до

ОСОБА_1 (ідентифікаційний номер платника податків НОМЕР_1 , остання відома адреса місцезнаходження: АДРЕСА_1),

Акціонерне Товариство «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» (основний державний реєстраційний номер 1097746377530, податковий номер 7708702137, місцезнаходження юридичної особи: 117218, російська федерація, м. москва, вул. Кржижановського,15, к.5, пов. 5, оф. 518),

третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача: **Акціонерне товариство «УКРАЇНСЬКА ЗАЛІЗНИЦЯ»** (ЄДРПОУ 40075815, місцезнаходження: 03150, місто Київ , вулиця Єжи Ґедройця, буд. 5),

про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»,

ВСТАНОВИВ:

07 жовтня 2026 року до Вищого антикорупційного суду надійшла зазначена позовна заява, у якій Міністерство юстиції України просить:

застосувати до ОСОБА_1 санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»;

застосувати до акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» (далі - ІКК), санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»;

стягнути в дохід держави активи, які на праві власності належать акціонерному товариству «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ», що знаходяться в опосередкованому володінні ОСОБА_1 , а саме 79 вантажних вагонів.

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 07 жовтня 2026 року для розгляду справи визначено колегію суддів у складі: головуючого судді Кухти В.О., суддів Гуцал О.П., Діденка Є.В.

В обґрунтування позовних вимог позивач посилався на:

- вторгнення російської федерації (надалі - рф) на територію України, у зв`язку з чим відповідно до Указу Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022, затвердженим Законом України від 24 лютого 2022 року № 2102-IX, у державі введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, строк дії якого продовжено;

- застосування до ОСОБА_1 на підставі Рішення Ради національної безпеки і оборони (далі - РНБО) від 12 травня 2023 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеного в дію Указом Президента України від 12.05.2023 року № 279/2023, санкцій, у тому числі у виді блокування активів;

- застосування до акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» (акционерное общество «Интер Карго Компани, joint-Stock company «Inter Cargo Company») на підставі Рішення Ради національної безпеки і оборони (далі - РНБО) від 28.01.2023 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеного в дію Указом Президента України від 28.01.2023 року № 50/2023, санкцій, у тому числі у виді блокування активів;

- наявність підстав для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», визначених у абз. 2 пп. б п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції», а саме: фінансування або матеріально-технічного забезпечення діяльності держави-агресора, пов`язаної зі збройною агресією проти України чи окупацією/анексією її територій, зокрема шляхом сплати податків, зборів до державного бюджету держави-агресора, якщо загальна сума таких платежів (окрім митних) за останні чотири послідовні податкові (звітні) квартали перевищує еквівалент 40 мільйонів гривень для юридичної та 3 мільйонів гривень для фізичної особи, визначених за середньозваженим офіційним курсом Національного банку України за той самий період;

- співмірність застосування такої санкції до ОСОБА_1 та АТ «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» зі шкодою, завданою його діями інтересам суспільства.

У позовній заяві, серед іншого, зазначено, що ОСОБА_1 , як акціонер низки компаній, зокрема АТ «ІКК», які здійснюють господарську діяльність на території російської федерації та співпрацюють з російськими компаніями, які входять до військово-промислового комплексу держави-агресора, сприяє завданню істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, зокрема шляхом матеріально-технічного забезпечення збройної агресії російської федерації проти України.

Позивач вважає, що існує достатньо підстав та умов, визначених Законом України «Про санкції», для застосування стосовно ОСОБА_1 та АТ «ІКК» санкції у виді стягнення в дохід держави активів, щодо яких він може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Заяви, клопотання учасників справи та процесуальні дії у справі.

Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 08 жовтня 2026 року відкрито провадження у справі в порядку спрощеного позовного провадження (т. 3 а.с. 43-46).

08 жовтня 2026 року від представника позивача Кржевіна В.М. надійшло клопотання про долучення додаткових матеріалів до позовної заяви (т. 3 а.с. 63-67).

12 жовтня 2026 року представником позивача Кржевіним В.М. подано клопотання про проведення трансляції судових засідань на YouTube каналі Вищого антикорупційного суду (т. 3 а.с. 72-73).

20 жовтня 2026 року представником Rail.snsider -Вайнбергер В.І. подано клопотання про проведення трансляції судових засідань на YouTube каналі Вищого антикорупційного суду (т. 3 а.с. 75-76).

20 жовтня 2026 року також представником позивача Кржевіним В.М. подано письмові пояснення щодо розрахунку податків, сплачених АТ «ІКК» (т. 3 а.с. 78-79).

Позиції учасників справи.

Представники позивача Кржевін В.М. та Сербіна І.І. позовні вимоги підтримали в повному обсязі з підстав, наведених у позовній заяві, та просили їх задовольнити.

Представник третьої особи, що не заявляє самостійних вимог, на стороні позивача Акціонерне товариство «УКРАЇНСЬКА ЗАЛІЗНИЦЯ» - Лапій А.В., позовні вимоги підтримала та просила їх задовольнити.

Відповідачі у судове засідання не прибули, про дату, час та місце розгляду справи повідомлені судом належним чином, причин неявки не повідомили, своїм правом подати відзив на позовну заяву не скористалися.

Особливості провадження у справах про застосування санкцій визначені у ст. 283-1 КАС України.

Так, відповідно до ч. 5 ст. 283-1 КАС України позовна заява розглядається в судовому засіданні з повідомленням про дату, час та місце судового засідання позивача, відповідача (особи, щодо якої ставиться питання про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»), інших учасників справи та їх представників.

Неприбуття в судове засідання учасника справи та його представника, належним чином повідомленого про дату, час та місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи в суді першої інстанції та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні.

Тобто, дотримання процесуального порядку належного повідомлення учасників справи є необхідною і важливою умовою для забезпечення та реалізації завдань та основних засад адміністративного судочинства.

Згідно з ч. 1, 2 ст. 268 КАС України у справах, визначених, зокрема ст. 283-1 КАС України, щодо подання позовної заяви та про дату, час і місце розгляду справи суд негайно повідомляє відповідача та інших учасників справи шляхом направлення тексту повістки до електронного кабінету, а за його відсутності - кур`єром або за відомими суду номером телефону, факсу, електронною поштою чи іншим технічним засобом зв`язку. Учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи, визначеної частиною першою цієї статті, з моменту направлення такого повідомлення працівником суду, про що останній робить відмітку у матеріалах справи, та (або) з моменту оприлюднення судом на вебпорталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду.

Суд дотримався вимог ч. 1, 2 ст. 268 КАС України та належним чином повідомив відповідача та третіх осіб про дату, час та місце розгляду справи, а саме шляхом:

- опублікування 09 жовтня 2026 року на веб-сторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України ухвали про відкриття провадження у справі від 08 жовтня 2026 року (т. 3 а.с. 60);

- опублікування на веб-сторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України повісток-повідомлень про судове засідання, яке призначено на 20 жовтня 2026 року о 09 год 30 хв відповідачам ОСОБА_1 та Акціонерне Товариство «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» (т. 3 а.с. 61, 62);

- надсилання копії ухвали про відкриття провадження у справі та повістки-повідомлення про судове засідання, яке призначено на 20 жовтня 2026 року о 09 год 30 хв, позивачу Міністерство юстиції України за адресою електронної пошти наявною у матеріалах справи: - ІНФОРМАЦІЯ_1 та третій особі, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача за адресою електронної пошти, наявною у матеріалах справи: Акціонерне Товариство «УКРАЇНСЬКА ЗАЛІЗНИЦЯ» - ІНФОРМАЦІЯ_2. (т. 3 а.с. 47-56).

Відомості щодо адрес електронної пошти відповідачів: ОСОБА_1 та АТ «Інтер Карго Компані» матеріали справи не містять.

На виконання вимог ч. 2 ст. 161 КАС України 07 жовтня 2026 року позивач на офіційному вебсайті Міністерства юстиції України (minjust.gov.ua) виклав публікацію про подання до ОСОБА_1 , акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» позовної заяви про застосування до нього санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції». Ідентичні за змістом відомості (публікації) 07 жовтня 2026 року викладені на офіційній сторінці Міністерства юстиції України у соціальній мережі «Facebook» та офіційному каналі у месенджері «Telegram» (т. 3 а.с. 64-66).

У зв`язку з військовою агресією рф проти України, що стала підставою для введення воєнного стану відповідно до Указу Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022, АТ «Укрпошта» з 24 лютого 2022 року припинила обмін поштовими відправленнями до/з рф (т. 3 а.с. 21-22).

Отже, судом вжито всіх можливих заходів щодо належного та своєчасного повідомлення учасників справи про здійснення Вищим антикорупційним судом розгляду адміністративної справи, про дату судового засідання, наслідки неприбуття до суду відповідача та третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача.

За таких обставин, суд, керуючись ч. 5 ст. 283-1 КАС України, вважає за можливе здійснити розгляд адміністративної справи за відсутності відповідачів ОСОБА_1 та Акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ».

У судовому засіданні 20 жовтня 2026 року суд задовольнив клопотання представника Міністерства юстиції України Кржевіна В.М. та забезпечив здійснення трансляції розгляду справи на платформі YouTube, а саме на каналі Вищого антикорупційного суду.

Мотиви суду.

Відповідно до ст. 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

За ч. 1, 2 ст. 1 Закону України «Про санкції» з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави можуть застосовуватися спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи. Санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, до іноземців, осіб без громадянства, суден, повітряних суден, а також суб`єктів, які здійснюють терористичну діяльність, а санкції у виді позбавлення державних нагород - проти будь-яких нагороджених осіб, зазначених у частині четвертій статті 3 цього Закону.

Згідно з ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції» підставами для застосування санкцій є:

1) дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб`єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод;

2) резолюції Генеральної Асамблеї та Ради Безпеки Організації Об`єднаних Націй;

3) рішення та регламенти Ради Європейського Союзу щодо забезпечення національних інтересів та національної безпеки України;

4) факти порушень Загальної декларації прав людини, Статуту Організації Об`єднаних Націй.

У статті 4 Закону України «Про санкції» визначено види санкцій, серед яких:

блокування активів - тимчасове позбавлення права користуватися та розпоряджатися активами, що належать фізичній або юридичній особі, а також активами, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п. 1, 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»).

Згідно із ч. 3 ст. 5 Закону України «Про санкції» рішення щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій щодо окремих іноземних юридичних осіб, юридичних осіб, які знаходяться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, суден, повітряних суден, а також суб`єктів, які здійснюють терористичну діяльність (персональні санкції), передбачених пунктами 1, 2-21, 23-25 частини першої статті 4 цього Закону, приймається Радою національної безпеки та оборони України та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов`язковим до виконання.

Рішення щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 цього Закону, ухвалюється судом у порядку, визначеному статтею 5-1 цього Закону.

Відповідно до ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції» санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об`єктів права власності Російської Федерації та її резидентів».

Ця санкція може бути застосована у період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану) та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Підставами застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, серед іншого, є суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, які завдають істотну шкоду національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом фінансування або матеріально-технічного забезпечення діяльності держави-агресора, пов`язаної зі збройною агресією проти України чи окупацією/анексією її територій, зокрема шляхом: сплати податків, зборів до державного бюджету держави-агресора, якщо загальна сума таких платежів (окрім митних) за останні чотири послідовні податкові (звітні) квартали перевищує еквівалент 40 мільйонів гривень для юридичної та 3 мільйонів гривень для фізичної особи, визначених за середньозваженим офіційним курсом Національного банку України за той самий період (п.п. б п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції»).

Згідно з ч. 2 ст. 5-1 Закону України «Про санкції» за наявності підстав та умов, зазначених у частині першій цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду з позовною заявою про застосування до відповідної фізичної

або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України.

Відповідно до ч. 3 ст. 6 Закону України «Про санкції» застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених ч. 1 ст. 1 цього Закону, в умовах правового режиму воєнного стану.

Ця санкція може бути застосована лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями Ради національної безпеки і оборони України, прийнятими після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов`язаних з активами окремих осіб».

Встановлено, що 24 травня 2022 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов`язаних з активами окремих осіб» № 2257-IX від 12 травня 2022 року, яким внесені зміни, зокрема до Закону України «Про санкції», у тому числі запроваджено новий вид санкції - стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»).

Враховуючи вищенаведені законодавчі норми, під час розгляду цієї справи по суті суду необхідно з`ясувати такі питання:

1) чи належним є позивач та чи звернувся позивач до суду з адміністративним позовом під час дії правового режиму воєнного стану;

2) чи є відповідач суб`єктом, до якого можливе застосування санкцій, передбачених Законом України «Про санкції»;

3) чи застосовано до відповідача санкцію у виді блокування активів за рішенням Ради національної безпеки та оборони України, прийнятим після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов`язаних з активами окремих осіб»;

4) чи наявні підстави та умови для застосування до відповідача санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»;

5) чи належать активи, питання про стягнення яких ставить позивач, відповідачу, або чи є у нього можливість прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження цими активами;

6) чи є втручання у право власності відповідача співмірним та пропорційним при застосуванні санкції.

Щодо звернення позивача до суду із позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану.

Згідно з ч. 2 ст. 46 КАС України позивачем в адміністративній справі можуть бути, зокрема суб`єкти владних повноважень.

Відповідно до п. 1 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 228 від 02 липня 2014 року, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері

стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, є Міністерство юстиції України.

Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022, затвердженим Законом України № 2102-IX від 24 лютого 2022 року, у зв`язку з військовою агресією рф проти України, у державі введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, строк дії якого неодноразово продовжувався (т. 1 а.с. 31-33).

Так, на час звернення Міністерства юстиції України з позовом, тобто станом на 07 жовтня 2026 року, є чинним указ Президента України № 596/2026 від 13 липня 2026, затверджений Законом України № 4928-IX від 14 липня 2026 року, яким строк дії воєнного стану із 05 год 30 хв 02 серпня 2026 року продовжено на 90 діб, тобто до 31 жовтня 2026 року (т. 1 а.с. 34-35).

Отже, Міністерство юстиції України є належним позивачем у цій адміністративній справі, який звернувся до суду у період дії правового режиму воєнного стану, що свідчить про дотримання вимог як Закону України «Про санкції», так і Кодексу адміністративного судочинства України.

Щодо віднесення відповідача ОСОБА_1 до суб`єктів, щодо яких може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Судом встановлено, що рішенням Ради національної безпеки і оборони України (надалі - РНБО) від 12 травня 2023 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним в дію Указом Президента України від 12 травня 2023 року № 279/2023, відносно ОСОБА_1 застосовано ряд персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкції), у тому числі і санкцію у виді блокування активів терміном на п`ять років до 12 травня 2028 року, що підтверджується витягом з Державного реєстру санкцій станом на 17 вересня 2026 року.

Тобто, санкція у виді блокування активів застосована належним суб`єктом та після набрання чинності Законом України № 2257-IX, тобто після 24 травня 2022 року.

Зазначені рішення РНБО та Указ Президента України є чинними, матеріали справи не містять відомостей щодо їх оскарження.

Також, встановлено, що ОСОБА_1 є іноземцем, а саме громадянином РФ, має ідентифікаційний номер платника податків НОМЕР_1 (т. 1 а.с. 36).

За матеріалами справи ОСОБА_1 є російським підприємцем, власником низки російських підприємств, які здійснюють матеріально-технічне забезпечення російської федерації у збройній агресії проти України. Зокрема, ними здійснюється постачання товарів для підприємств, задіяних у військово-промисловому комплексі рф.

Крім того, рішенням Вищого антикорупційного суду від 14.01.2026 у справі №991/12957/25 позов Міністерства юстиції України до ОСОБА_1 про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» задоволено у повному обсязі. (а.с. 42-63). Зазначеним рішенням було встановлено, що останній є російським підприємцем, який, як безпосередньо, так і через інші компанії, володіє російськими активами, а саме частками акцій у господарських товариствах, зокрема Акціонерного товариства «Інтер Карго Компані» (надалі - АТ «ІКК»), Акціонерного товариства «Завод металоконструкцій» (надалі - АТ «ЗМК»), Акціонерного

товариства з виробництва електронасосних агрегатів «ЕНА» (надалі - АТ «ЕНА»), Акціонерного товариства «Балаково-Центроліт», (надалі - АТ «БЦЛ»), які є вирішальними для прийняття рішень щодо діяльності цих товариств. У той же час діяльність цих товариств пов`язана з виготовлення товарів (обладнання/деталей), які використовуються у військово-промисловому комплексі РФ. Зокрема, вироблена продукція використовується підприємствами, які виробляють та модернізують танки, бойові машини піхоти, інженерну техніку, надають залізничні транспортні послуги, виготовляють оптичні прилади військового призначення, обслуговують підприємства ОПК РФ в галузі суднобудування, а також інші товари/послуги, які використовуються ЗС РФ у збройній агресії проти України (т. 1 а.с. 42-63).

Вказане рішення Вищого антикорупційного суду набрало законної сили 27.01.2026.

Суд зазначає, що відповідно до частини четвертої статті 78 Кодексу адміністративного судочинства України обставини, встановлені рішенням суду, що набрало законної сили, не доказуються під час розгляду іншої справи за участю тих самих осіб або особи, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

Зазначене положення закріплює принцип преюдиційності, який полягає в обов`язковості врахування судом обставин, установлених судовим рішенням, що набрало законної сили, без необхідності їх повторного доказування. Такий підхід спрямований на забезпечення правової визначеності, недопущення повторного встановлення тих самих обставин та уникнення суперечностей між судовими рішеннями.

Як зазначив Верховний Суд у постанові від 02 листопада 2022 року у справі № 140/6115/21, преюдиційність є обов`язковістю обставин, установлених судовим рішенням, що набрало законної сили, для суду під час розгляду інших справ. Обставини, встановлені таким рішенням, не підлягають повторному доказуванню за наявності передбачених законом умов.

Отже, за змістом частини четвертої статті 78 Кодексу адміністративного судочинства України учасники справи звільняються від обов`язку повторно подавати докази на підтвердження обставин, установлених судовим рішенням, що набрало законної сили, за умови дотримання визначених законом критеріїв преюдиційності. Водночас такі учасники вправі посилатися на відповідне судове рішення на підтвердження зазначених обставин.

Таким чином, вирішуючи питання про врахування обставин, установлених попереднім судовим рішенням, суд має перевірити, чи набрало це рішення законної сили, чи стосуються встановлені ним обставини предмета доказування в цій справі та чи наявні передбачені законом умови для застосування преюдиційності.

Отже, щодо відповідача ОСОБА_1 підстави застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» не потребують повторного дослідження та оцінки, оскільки вже були встановлені рішенням ВАКС від 14.01.2026 (справа №991/12957/25).

Тому, враховуючи вимоги ст. 3, 6 Закону України «Про санкції», з боку України по відношенню до ОСОБА_1 може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Щодо віднесення відповідача Акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» до суб`єктів, щодо яких може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Юридичні особи пов`язані з ОСОБА_1 , зокрема АТ «ІКК», є задіяними у підтримці представників влади рф та окупаційного режиму держави-агресора, зокрема, але не виключно, шляхом сплати податків до державного бюджету держави-агресора.

Рішенням Вищого антикорупційного суду від 14.01.2026 у справі №991/12957/25 встановлено, що ОСОБА_1 , як російський олігарх, контролює ряд відповідних підприємств у галузі вагонобудування, зокрема на території РФ, до яких належить АТ «ІКК» (місцезнаходження: РФ, основний державний реєстраційний номер - 1097746377530, ідентифікаційний номер платника податків - 7708702137), згідно зі статутом, товариством управляє одноосібний виконавчий орган - Генеральний директор ОСОБА_1 , який також зазначений як пов`язана особа з 16 серпня 2024 року та бенефіціарний власник.

Тобто з огляду на встановлені обставини, ОСОБА_1 , володіє акціями АТ «ІКК», а також опосередковано через компанію «OW Capital Management GmbH» володіє більше 70 % акцій АТ «ЗМК»; 96,17 %-АТ «ЕНА» та 50 %-АТ «БЦЛ», отже ОСОБА_1 здійснює вирішальний вплив на господарську діяльність цих товариств, серед іншого і прийняття рішень по управлінню їх діяльністю.

Також встановлено, що АТ «ІКК», основними видами діяльності якого є надання послуг щодо надання в оренду залізничного транспорту та обладнання, за 2025 рік сплатило до бюджету РФ податків та зборів у розмірі 695 977 000 рублів, що у гривневому еквіваленті дорівнює 342 549 959 грн. 86 коп.

Так, АТ «ІКК», яка, зокрема займається виробництвом залізничних локомотивів та рухомого складу, до 26 листопада 2024 року була засновником ТОВ «Сиріус». Окрім цього засновником цього товариства було АТ «Ломо», основним видом діяльності якого є виробництво інших приладів, датчиків, апаратури та інструментів для вимірювання, контролю та випробувань. Замовниками товарів/послуг товариства є міністерство оборони рф, з яким укладено контракт на 82 484 000 руб. Також товариство очолює керуюча компанія АТ «Концерн «Калашников», яка займається, зокрема виготовленням зброї та боєприпасів, військових бойових машин та до якого застосовані санкції як в Україні, так і США, та країнами Європейського союзу. Засновником АТ «Концерн «Калашников» є державна корпорація «Ростех», а замовником, серед інших, є Росгвардія, з якою укладено 4 контракти на загальну суму 128 168 000 руб. Окрім цього товариство виконує державні замовлення, останнє від 09 червня 2025 року № 1770659360525000056 на поставку запасних частин, інструментів та приладів до стрілецької зброї для виконання комплексу робіт із забезпечення ремонту та відновлення автоматів.

Юридичні особи, якими беспосередньо та опосередковано володіє ОСОБА_1 , здійснюють діяльність у галузі вагонобудування та співпрацюють, зокрема і через інші юридичні особи, з оборонними підприємствами.

Відповідно до відомостей опублікованих на офіційному веб-сайті https://kalashnikovgroup.ru/about, група компаній «Калашников» є флагманом стрілецької галузі, на його частку припадає близько 95 % виробництва стрілецької зброї рф.

Рішенням Міністерства промисловості та торгівлі РФ від 13 травня 2024 року АТ «Ломо» передано в управління групі компаній «Калашников».

Також, станом на 31 грудня 2024 року короткострокові фінансові вклади у АТ «ІКК», зокрема складають акції ПАТ «Газпром» у кількості 719 660 штук розміром 95 201 000 руб.

Крім того, листом від 13.07.2026 № 222/10Д/63384 Головним управлінням розвідки Міністерства оборони України (далі - ГУР МОУ) Мін`юсту було надано копію документу під назвою (мовою оригіналу) «Аудиторское заключение независимого аудитора акционерного общества «Интер Карго Компани» по итогам аудита за 2025 г.».

Відповідно звіту щодо руху грошових коштів за 2025 рік, що є складовою вказаного документу, за 2025 рік АТ «ІКК» було сплачено податок на прибуток у розмірі 695 977 000 рублів.

Згідно до офіційного повідомлення Національного Банку України опублікованого за посиланням https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0125500-25?utm_source=chatgpt.com#Text від 31.03.2025 офіційний курс гривні до 10 російських рублів станом на 31.03.2025 становив 4,9218.

Отже, з урахуванням вищезазначеного, розмір сплачених АТ «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» податків до бюджету російської федерації, з урахуванням припинення встановлення офіційного курсу гривні до російського рубля у 2025 році становить 342 545 959 грн. 86 коп, що станом на кінець 2025 року еквівалентно 368 171 833 грн 00 коп., який більше ніж у 9,2 раза перевищує встановлений Законом України «Про санкції» для юридичних осіб розмір податків і зборів (40 млн грн), який є підставою для застосування санкції у виді стягнення активів у дохід держави.

Рішенням Ради національної безпеки і оборони України (надалі - РНБО) від 28 січня 2023 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним в дію Указом Президента України від 28 січня 2023 року № 50/2023, відносно Акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» застосовано ряд персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкції), у тому числі і санкцію у виді блокування активів терміном на десять років до 28 січня 2033 року, що підтверджується витягом з Державного реєстру санкцій станом на 17 вересня 2026 року.

Тобто, санкція у виді блокування активів застосована належним суб`єктом та після набрання чинності Законом України № 2257-IX, тобто після 24 травня 2022 року.

Зазначені рішення РНБО та Указ Президента України є чинними, матеріали справи не містять відомостей щодо їх оскарження.

Тому, враховуючи вимоги ст. 3, 6 Закону України «Про санкції», з боку України по відношенню до АТ «ІКК» може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Щодо наявності підстав та умов, визначених у ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції», для застосування стосовно відповідачів санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону.

Всупереч фундаментальним принципам та нормам міжнародного права, закріпленим зокрема у Статуті Організації Об`єднаних Націй та Декларації

Генеральної Асамблеї від 09 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав, рф розпочала військову агресію проти України.

Збройна агресія рф проти України розпочалася 20 лютого 2014 року, коли були зафіксовані перші випадки порушення збройними силами рф всупереч міжнародно-правовим зобов`язанням порядку перетину державного кордону України в районі Керченської протоки та використання рф своїх військових формувань, дислокованих у Криму. Нелегітимно сформована в умовах російської воєнної окупації виконавча влада Автономної Республіки Крим провела псевдореферендум про входження Автономної Республіки Крим та міста Севастополя до складу рф. У протиправний спосіб, шляхом підписання президентом рф та самозваними представниками Автономної Республіки Крим та міста Севастополя «договору про прийняття до рф Республіки Крим і створення у складі рф нових суб`єктів», відбулася поспішна, незаконна анексія цієї частини території України.

Наступна фаза збройної агресії рф проти України зосередилась на українському Донбасі. Підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань рф, російські військові «у відпустці» та військові зрадники захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об`єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

28 лютого 2014 року відбулося Засідання Ради Безпеки ООН, на якому вперше було проінформовано членів цього єдиного міжнародного органу колективної безпеки про початок збройної агресії рф, яка відбулася на території Автономної Республіки Крим - території Незалежної України.

Станом на 01 березня 2014 року ситуація продовжувала загострюватися, зокрема рада федерації рф прийняла рішення про надання згоди президенту рф на використання військових підрозділів в Україні. Засідання ради федерації стало підставою проведення 7124-го засідання Ради Безпеки ООН, на якому у відкритому засіданні Постійний представник України при ООН вже публічно оцінив дії рф як акт агресії проти України. У своїх виступах позицію підтримали Члени Ради Безпеки ООН.

24 лютого 2022 року президент рф оголосив початок «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демілітаризації та денацифікації України». Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку російської федерації, Білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

Факт триваючої збройної агресії щодо України з боку рф визнається міжнародним співтовариством.

12 жовтня 2022 року Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії рф проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». За резолюцію проголосували 143 держави - члени ООН, 35 країн утрималися, лише 5 проголосували проти (рф, Республіка Білорусь, КНДР, Нікарагуа, Сирія). У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно

визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до рф негайно вивести всі військові сили з території України.

Резолюція також містить такі важливі положення:

визнання незаконності територіальних привласнень в результаті погрози силою або застосування сили;

визнання факту, що перебування частин вищезгаданих українських регіонів під тимчасовим військовим контролем рф є результатом агресії та порушення суверенітету, політичної незалежності і територіальної цілісності України;

вимога щодо негайного і безумовного скасування рішень рф щодо статусу чотирьох областей України як несумісних з принципами Статуту ООН;

підкреслення того, що будь-який політичний діалог та переговори мають відбуватися з дотриманням суверенітету і територіальної цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів і відповідно до принципів Статуту ООН;

підтвердження вимоги до рф негайно, повністю і безумовно вивести усі свої військові сили з території України в межах її міжнародно визнаних кордонів.

23 листопада 2022 року Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896 (RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цінності України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Резолюція також містить такі важливі положення: Європарламент вимагає від рф виведення її збройних сил за межі міжнародно визнаних кордонів України та припинити всі військові дії, зокрема напади на житлові райони та цивільну інфраструктуру; цілеспрямовані напади і звірства, здійснювані рф проти цивільного населення України, руйнування цивільної інфраструктури прирівнюються до актів терору проти українського населення і становлять воєнні злочини; Європарламент підтверджує свою непохильну солідарність з народом України, який продовжує демонструвати мужність і стійкість в умовах загроз і нападів з 24 лютого 2022 року та протягом останніх десяти років російської агресії; Європарламент закликає Європейський Союз вжити заходів щодо міжнародної ізоляції рф, в тому числі від членства в міжнародних організаціях та органах, таких як Рада Безпеки ООН.

У позовній заяві позивач стверджує про наявність підстав для застосування стосовно ОСОБА_1 та акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», а саме, визначених у пп. б п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 цього Закону.

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. Суб`єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі.

Згідно із ч. 1, 2 ст. 72 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються, зокрема письмовими і електронними доказами .

На обґрунтування позовних вимог представником позивача надано до позову документи, отримані на запити Міністерства юстиції України у порядку п.п. 2-10, 54-3 п. 3, п.п. 6 п. 12-2 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 228 від 02 липня 2014 року, щодо виконання рішення РНБО від 12 травня 2023 року, введеного в дію Указом Президентом України № 279/2023 від 12 травня 2023 року та рішення РНБО від 28.01.2023 року введеного в дію Указом Президента України від 28.01.2023 року № 50/2023 з метою забезпечення ефективної реалізації державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів особи, щодо якої застосовані санкції, а саме лист Головного управління розвідки Міністерства оборони України листа від 13 липня 2026 року № 222/10Д/6384 (т.1 а.с.64-65); копія листа від Головного управління розвідки Міністерства оборони України листа від 19 грудня 2025 року № 222/10Д/11185 (т.3 а.с.1-10); лист АТ «УКРЗАЛІЗНИЦЯ» від 24.08.2026 №Ц-2-1.5-20/1868-26 з додатками (т.2), а також відомості із відкритих джерел з мережі Інтернет, виявлені та зафіксовані представниками Міністерства юстиції України.

Дослідивши докази додані до позовної заяви, колегія суддів встановила таке.

ОСОБА_1 є російським підприємцем, який, як безпосередньо, так і через інші компанії, володіє російськими активами, а саме частками акцій у господарських товариствах, зокрема Акціонерного товариства «Інтер Карго Компані» (надалі - АТ «ІКК»), Акціонерного товариства «Завод металоконструкцій» (надалі - АТ «ЗМК»), Акціонерного товариства з виробництва електронасосних агрегатів «ЕНА» (надалі - АТ «ЕНА»), Акціонерного товариства «Балаково-Центроліт», (надалі - АТ «БЦЛ»), які є вирішальними для прийняття рішень щодо діяльності цих товариств. У той же час діяльність цих товариств пов`язана з виготовлення товарів (обладнання/деталей), які використовуються у військово-промисловому комплексі рф. Зокрема, вироблена продукція використовується підприємствами, які виробляють та модернізують танки, бойові машини піхоти, інженерну техніку, надають залізничні транспортні послуги, виготовляють оптичні прилади військового призначення, обслуговують підприємства ОПК рф в галузі суднобудування, а також інші товари/послуги, які використовуються зс рф у збройній агресії проти України.

АТ «ІКК» (місцезнаходження: РФ, основний державний реєстраційний номер - 1097746377530, ідентифікаційний номер платника податків - 7708702137), згідно зі статутом, товариством управляє одноосібний виконавчий орган - Генеральний директор ОСОБА_1 , який також зазначений як пов`язана особа з 16 серпня 2024 року та бенефіціарний власник.

За матеріалами справи також встановлено, що АТ «ІКК», основними видами діяльності якого є надання послуг щодо надання в оренду залізничного транспорту та обладнання, за 2024 рік сплатило до бюджету рф податків та зборів у розмірі 975 204 000 рублів.

Крім того, листом від 13.07.2026 № 222/10Д/63384 Головним управлінням розвідки Міністерства оборони України (далі - ГУР МОУ) Мін`юсту було надано копію документу під назвою (мовою оригіналу) «Аудиторское заключение независимого аудитора акционерного общества «Интер Карго Компани» по итогам аудита за 2025 г.»

Відповідно до звіту щодо руху грошових коштів за 2025 рік, що є складовою вказаного документу, за 2025 рік АТ «ІКК» було сплачено податок на прибуток у розмірі 695 977 000 рублів.

Згідно з офіційного повідомлення Національного Банку України опублікованого за посиланням https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0125500-25?utm_source=chatgpt.com#Text від 31.03.2025 офіційний курс гривні до 10 російських рублів станом на 31.03.2025 становив 4,9218.

Отже, з урахуванням вищезазначеного, розмір сплачених АТ «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» податків до бюджету російської федерації, з урахуванням припинення встановлення офіційного курсу гривні до російського рубля у 2025 році, що станом на кінець 2025 року еквівалентно 368 171 833 грн 00 коп., який більше ніж у 9,2 раза перевищує встановлений Законом України «Про санкції» для юридичних осіб розмір податків і зборів (40 млн грн), який є підставою для застосування санкції у виді стягнення активів у дохід держави.

Так, АТ «ІКК», яка, зокрема займається виробництвом залізничних локомотивів та рухомого складу, до 26 листопада 2024 року була засновником ТОВ «Сиріус». Окрім цього засновником цього товариства було АТ «Ломо», основним видом діяльності якого є виробництво інших приладів, датчиків, апаратури та інструментів для вимірювання, контролю та випробувань. Замовниками товарів/послуг товариства є Міністерство оборони РФ, з яким укладено контракт на 82 484 000 руб. Також товариство очолює керуюча компанія АТ «Концерн «Калашников», яка займається, зокрема виготовленням зброї та боєприпасів, військових бойових машин та до якого застосовані санкції як в Україні, так і США, та країнами Європейського союзу. Засновником АТ «Концерн «Калашников» є державна корпорація «Ростех», а замовником, серед інших, є Росгвардія, з якою укладено 4 контракти на загальну суму 128 168 000 руб. Окрім цього товариство виконує державні замовлення, останнє від 09 червня 2025 року № 1770659360525000056 на поставку запасних частин, інструментів та приладів до стрілецької зброї для виконання комплексу робіт із забезпечення ремонту та відновлення автоматів.

Відповідно до відомостей, опублікованих на офіційному веб-сайті ІНФОРМАЦІЯ_3, група компаній «Калашников» є флагманом стрілецької галузі, на його частку припадає близько 95% виробництва стрілецької зброї рф.

Рішенням Міністерства промисловості та торгівлі рф від 13 травня 2024 року АТ «Ломо» передано в управління групі компаній «Калашников».

Також, станом на 31 грудня 2024 року короткострокові фінансові вклади у АТ «ІКК», зокрема складають акції ПАТ «Газпром» у кількості 719 660 штук розміром 95 201 000 руб .

Встановлені вище обставини свідчать про те, що юридичні особи, якими безпосередньо та опосередковано володіє ОСОБА_1 , у тому числі і АТ «ІКК», здійснюють діяльність у галузі вагонобудування та співпрацюють, зокрема і через інші юридичні особи, з оборонними підриємствами рф.

Відповідно до Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII територія Кримського півострова з 2014 року внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

У процесі окупації на основі органів державної влади та місцевого самоврядування, а також правоохоронних органів України, на території АР Крим було сформовано незаконні збройні та воєнізовані підрозділи для підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини території України.

Окрім цього, враховуючи практику Вищого антикорупційного суду та Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду, зокрема в справах № 991/265/23, № 991/1914/23, встановлена допустимість ретроактивної дії п. 1 ч. 1 ст. 4 та ст. 5-1 Закону України «Про санкції», які набрали чинності 24 травня 2022 року.

Так, зокрема у рішеннях зазначено: «… збройний конфлікт в Україні триває з лютого 2014 року. Відповідно до пунктів «a», «b», «c», «d», «g» статті 3 Резолюції 3314 (XXIX) Генеральної Асамблеї ООН «Визначення агресії» від 14.12.1974 р. та, як неодноразово було констатовано на національному та міжнародному рівнях, застосування Російською Федерацією збройної сили проти суверенітету, територіальної недоторканості та політичної незалежності України, є несумісним зі Статутом ООН, та становить акт агресії. З урахуванням вимог ст. ст. 2, 42, 51 Статуту ООН, ст. 53 Віденської конвенції про право міжнародних договорів норма міжнародного права щодо заборони застосування збройних сил, за винятком реалізації права держави на самооборону або застосування збройних сил внаслідок ухвалення відповідного рішення Радою Безпеки ООН для підтримання (відновлення) міжнародного миру та безпеки, носить імперативний характер (jus cogens), тобто є нормою, що приймається і визнається міжнародним співтовариством держав у цілому як норма, відхилення від якої недопустиме. Отже, імперативна норма міжнародного права про заборону агресії є такою, яка була запроваджена та визнана міжнародною спільнотою задовго до вторгнення збройних формувань Російської Федерації на територію України, а тому була заздалегідь достеменно відомою всім особам, які брали участь в ухваленні рішення про початок міжнародного збройного конфлікту, підтримували або виправдовували його, де б вони не знаходились та під юрисдикцією якої б держави вони не перебували на момент вчинення цих дій. Відповідно ж до ст. 9 Конституції України, чинні міжнародні договори, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України, тобто для імплементації міжнародно-правових зобов`язань у національне законодавство застосовується спосіб автоматичної трансформації. Інакше кажучи, всі норми міжнародних договорів, в яких Україна бере участь, автоматично трансформуються у норми внутрішньодержавного права щойно такий договір набуває чинності. Таким чином, положення міжнародного права щодо категоричної заборони збройної агресії, а також всіх пов`язаних з нею діянь існували та діяли на рівні національного законодавства України задовго до прийняття Закону «Про санкції» та внесення змін до нього, якими 24.05.2022 року було лише запроваджено конкретний обмежувальний захід у виді стягнення активів у дохід держави тих осіб, які … Виходячи з переліку дій, які наведені в Законі України «Про санкції» та за вчинення яких передбачена можливість стягнення активів певної особи в дохід держави, колегія суддів зазначає, що цим Законом не було запроваджено жодного нового діяння, а лише деталізовано перелік діянь, які за своїм змістом та спрямованістю підтримують акт агресії, що він на момент початку збройної агресії РФ проти України вже був заборонений на рівні міжнародного та національного законодавства всіх країн-учасниць ООН, включаючи Україну та РФ. За таких обставин, колегія суддів вважає, що санкція у виді стягнення активів у дохід

держави може бути застосована до особи, яка вчинила або розпочала вчинення діяння, передбаченого ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції», до 24.05.2022 року».

Тобто юридичні особи, у тому числі і АТ «ІКК», які фактично контролює ОСОБА_1 мали договірні відносини у сфері постачання та збуту деталей та конструкцій до залізничних вагонів та насосного обладнання з компаніями, які входять до військово-промислового комплексу рф, та атомними електростанціями. Отже, всупереч нормам міжнародного права та нехтуючи державним суверенітетом та територіальною цілісністю України, щонайменше з 2017 року зазначені вище юридичні особи спрямовували свою діяльність на підтримку влади рф та окупаційного режиму держави-агресора.

Відповідно до положень ст. 3 Закону України «Про національну безпеку» державна політика у сферах національної безпеки і оборони спрямовується на забезпечення воєнної, зовнішньополітичної, державної, економічної, інформаційної, екологічної безпеки, безпеки критичної інфраструктури, кібербезпеки України та на інші її напрями. Загрози національній безпеці України та відповідні пріоритети державної політики у сферах національної безпеки і оборони визначаються у Стратегії національної безпеки України, Стратегії воєнної безпеки України, Стратегії кібербезпеки України, Стратегії інтегрованого управління державним кордоном України, інших документах з питань національної безпеки і оборони, які схвалюються РНБО і затверджуються указами Президента України.

Рішенням РНБО від 25 березня 2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України», яке введено в дію Указом Президента України від 25 березня 2021 року № 121/2021 схвалено Стратегію воєнної безпеки України (надалі - Стратегія), яка є складовою системи забезпечення національної безпеки. Головною метою Стратегії, зокрема є завчасно підготовлена та всебічно забезпечена всеохоплююча оборона України на засадах стримування, стійкості та взаємодії, що забезпечує воєнну безпеку, суверенітет і територіальну цілісність держави відповідно до Конституції України та в межах державного кордону України. З урахуванням аналізу безпекового середовища в контексті воєнної безпеки держави Стратегія визначає цілі, пріоритети та завдання реалізації державної політики у воєнній сфері, сфері оборони і військового будівництва, які спрямовані на захист життєво важливих національних інтересів від воєнних загроз, надання відсічі і стримування збройної агресії проти України, запобігання або стримування противника від повномасштабного застосування воєнної сили проти України, припинення незаконної окупації Російською Федерацією частини території України, захист її суверенітету і територіальної цілісності в межах державного кордону України, насамперед шляхом здійснення міжнародно-правових, політико-дипломатичних, безпекових, гуманітарних та економічних заходів. Збройна агресія Російської Федерації, тимчасова окупація територій Донецької та Луганської областей, Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, що відволікають ресурси, необхідні для прискорення соціально-економічного розвитку України, обмежують спроможності її сил безпеки і оборони та ускладнюють набуття Україною членства в НАТО.

Враховуючи встановлені обставини, колегія суддів дійшла висновку, що юридичні особи, поміж яких і АТ «ІКК», діяльність яких контролює ОСОБА_1 , тісно співпрацюючи з компаніями, які входять до військово-промислового комплексу рф,

завдають істотної шкоди національній безпеці України, зокрема шляхом надання товарів/послуг у сфері постачання та збуту деталей та конструкцій до залізничних вагонів та насосного обладнання.

Відтак, за результатом оцінки доказів, які є у справі, колегія суддів вважає, що позивачем надано до суду належні, допустимі та достатні докази, на підставі яких судом встановлено зв`язок ОСОБА_1 та акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» з російськими компаніями, які здійснюють діяльність, спрямовану на забезпечення оборонної, а також ядерно-енергетичної галузей рф, оскільки ОСОБА_1 є акціонером та кінцевим бенефіціарним власником АТ «ІКК» та компанії «OW Capital Management GmbH», через яку має безпосередній вплив на діяльність АТ «ЗМК», АТ «ЕНА» та АТ «БЦЛ», а отже сприяв та продовжує сприяти збройній агресії рф проти України та окупації/анексії території, зокрема шляхом фінансування діяльності рф, пов`язаної зі збройною агресією проти України, у виді сплати такими компаніями податків і зборів до бюджету РФ.

З огляду на викладене колегія суддів дійшла висновку про доведеність позивачем наявності підстав, передбачених пп. б п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції», для застосування до ОСОБА_1 та Акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» санкції у виді стягнення в дохід держави активів.

Щодо належності Акціонерному товариству «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» активів, які позивач просить стягнути в дохід держави.

Закон України «Про санкції» не визначає змісту категорії «активи», втім, у чинному законодавстві це поняття має сталий характер, визначений низкою законодавчих актів.

Згідно із п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» «активами» є кошти, у тому числі електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права.

Відповідно до ст. 190 ЦК України майном є окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов`язки. Майнові права є неспоживною річчю. Майнові права визнаються речовими правами.

Відповідно до листа акціонерного товариства «Українська залізниця» від 24.08.2026 №-2-1.5-20/1868-26 на території України перебувають 79 вантажних вагонів, які належать Акціонерному товариству «ІКК», що були арештовані і передані на зберігання АТ «УКРЗАЛІЗНИЦЯ»

Позовні вимоги стосуються активів АТ «ІКК», що у повній мірі охоплюються законодавчим визначенням активів.

Як зазначено вище, відповідно до п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» підлягають стягненню в дохід держави активи, як ті, що належать фізичній особі чи юридичній особі, так і ті, щодо яких особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Тобто, законодавець розмежував активи на ті, що належать підсанкційній особі, та ті, що їй не належать, проте мають з нею певний зв`язок: активи можуть належати на праві власності іншій особі, втім, це не виключає можливість їх стягнення на підставі п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Зміст права власності визначений у ч. 1 ст. 317 ЦК України, згідно з якою власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном.

Позивач просить стягнути в дохід держави активи, щодо яких відповідач може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Вказане вище також підтверджується інформацією, наданою ГУР МОУ, а саме копією рішення Арбітражного суду м. москви від 14.07.2025 у справі №А40-23368/25-29-220, що є додатком до листа ГУР МОУ від 19.12.2025 №222/10Д/11185 відповідно до якого між АТ «ІКК» та товариством з обмеженою відповідальністю «Транспортні технології» було укладено договір оренди залізничних вагонів, які останнє не має можливості повернути з території України у зв`язку з припиненням залізничного сполучення між Україною та рф.

Проаналізувавши зазначені обставини, колегія суддів дійшла висновку, що АТ «ІКК» визнає своє право власності на вагони, вказані у рішенні Арбітражного суду м. москви від 14.07.2025 у справі №А40-23368/25-29-220, отже вказані вище активи, а саме 79 вагонів є власністю АТ «ІКК», а тому ці вагони підлягають стягненню в дохід держави як активи, що є власністю АТ «ІКК» (т. 3 а.с. 3-10).

Щодо пропорційності втручання у право власності відповідачів.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів у дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування зі шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

Відповідно до ст. 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. Примусове відчуження об`єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об`єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Згідно з положеннями ст. 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися зокрема на умовах, передбачених законом. Обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (Beyeler проти Італії (Рішення Великої Палати від 05.01.2000, заява № 33202/96, параграф 107). При цьому має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається, - так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (рішення у справі Edwards v. Malta від 24.10.2006, заява № 17647/04, параграф 69).

Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб`єктів дотримуватися певних зобов`язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

Відповідно до правової позиції, викладеної в постанові Великої Палати Верховного Суду від 07 квітня 2020 року у справі № 916/2791/13, якщо можливість втручання у право власності передбачена законом, Конвенція надає державам свободу розсуду щодо визначення легітимної мети такого втручання: або з метою контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів, або для забезпечення сплати податків, інших зборів або штрафів. Втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов`язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Оцінюючи пропорційність втручання у право на вільне володіння, суд, у першу чергу, враховує, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, передбачених ч. 1 ст. 1 Закону України «Про санкції», а саме: захист національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидія терористичної діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави, в умовах правового режиму воєнного стану.

Застосування зазначених заходів відповідає критерію «необхідності у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти військової агресії щодо України, існує нагальна потреба.

Таке втручання має легітимну мету зокрема: забезпечити контроль за активами особи, яка несе або може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності; зупинити агресивні дії рф; забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

На офіційному вебсайті ООН - Моніторинговою місією ООН з прав людини в Україні (https://ukraine.ohchr.org/uk/Protection-of-Civilians-in-Armed-Conflict-August2026) публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення РФ на територію України. У серпні 2026 року в Україні загинули щонайменше 372 цивільні особи та 2 349 були поранені. Загальна кількість загиблих і поранених цивільних осіб була другою за величиною серед місячних показників у 2026 році після липня (448 загиблих, 2675 поранених).

За перші вісім місяців 2026 року в Україні загинуло та було поранено більше цивільних осіб, ніж за весь 2025 рік. Кількість жертв серед цивільних осіб з січня по серпень 2026 (2 222 загиблих, 13 058 поранених) була на 55 відсотків більшою, ніж за аналогічний період 2025 року і більш ніж вдвічі перевищувала показник за аналогічний період 2024 року.

У серпні далекобійні засоби ураження (ракети та безпілотники) залишалися основною причиною жертв серед цивільних осіб, на них припало 47 відсотків загальної кількості (194 загиблих; 1 077 поранених). Більшість жертв від застосування цих засобів ураження була зафіксована далеко від лінії фронту в міських центрах.

Безпілотники малої дальності були основною причиною жертв серед цивільних осіб поблизу лінії фронту (91 загиблий; 727 поранених), на них припало 30 відсотків загальної кількості жертв серед цивільних осіб у серпні.

Цивільні особи загинули або були поранені у 13 областях України та в місті Києві. Найбільшу кількість загиблих і поранених було задокументовано в Києві (31 загиблий; 106 поранених), Херсоні (25 загиблих; 334 поранених), Кривому Розі (16 загиблих; 147 поранених) та Запоріжжі (11 загиблих; 131 поранений).

Підтверджені дані включають 4 загиблих і 35 поранених цивільних осіб на окупованій російською федерацією території України. Згідно з публічними заявами російської влади щодо окремих інцидентів у серпні, щонайменше 85 осіб загинули та 498 були поранені на окупованій території, а щонайменше 113 осіб загинули та 736 були поранені в російській федерації. Однак через відсутність незалежних джерел інформації ММПЛУ не змогла підтвердити переважну більшість цих повідомлень.

Кількість атак на компанії у сферах роздрібної торгівлі, харчової промисловості та логістики різко зросла. Деякі з найбільших компаній України: Fozzy Group, Епіцентр, Нова пошта, Rozetka, Аврора та Varus зазнали щонайменше 32 атак порівняно з 11 у липні. (т.3 а.с.11-19).

З огляду на вищенаведене, на переконання колегії суддів, застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» у виді стягнення у дохід держави активів ОСОБА_1 та акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ», які є предметом розгляду у цій справі, співвідносяться з інтересами суспільства, оскільки після їх відчуження в дохід держави активи можуть використовуватися для покриття збитків, спричинених військовими діями рф, та в подальшому для відбудови інфраструктури України, міст та відбудови економіки.

Висновок суду.

Згідно з ч. 7 ст. 283-1 КАС України за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень: 1) про задоволення позовних вимог повністю або частково та застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; 2) про відмову в задоволенні позову.

За ч. 6 ст. 283-1 КАС України суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони

Колегія суддів, розглянувши справу в межах заявлених позовних вимог, встановила обставини справи на підставі доказів, наданих позивачем, які досліджені в судовому засіданні, оцінила їх належність, допустимість, достовірність, а також достатність і взаємний зв`язок у сукупності, та дійшла висновку про наявність підстав, передбачених пп. б п. 2 абз. 4 ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції», для застосування до ОСОБА_1 та Акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ», санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону.

Щодо розподілу судових витрат.

Відповідно до ч. 2 ст. 139 КАС України при задоволенні позову суб`єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб`єкта владних повноважень, пов`язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Згідно з ч. 11 ст. 139 КАС України судові витрати третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, стягуються на її користь зі сторони, визначеної відповідно до вимог цієї статті, залежно від того, заперечувала чи підтримувала така особа заявлені позовні вимоги.

Враховуючи відсутність доказів понесення Міністерством юстиції України витрат, пов`язаних із залученням свідків та проведенням експертиз, відсутність доказів понесення витрат третіми особами, а також те, що позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір», відсутні підстави для розподілу судових витрат.

Порядок звернення судового рішення до виконання.

Згідно з п. 6 ч. 1 ст. 244 КАС України при ухваленні рішення суд, серед іншого, вирішує чи є підстави допустити негайне виконання рішення.

Перелік рішень, які виконуються негайно, наведений у ст. 371 КАС України.

Рішення у справі про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», не належить до судових рішень, які виконуються негайно. Тому суд не знаходить підстав для допущення негайного виконання рішення.

Керуючись ст. 243-246, 255, 268-272, 283-1 КАС України, ст. 2, 4, 5, 5-1 Закону України «Про санкції», суд

УХВАЛИВ:

Задовольнити позовну заяву Міністерства юстиції України до ОСОБА_1 , треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача: Акціонерне товариство «Українська залізниця» про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Застосувати до **ОСОБА_1** санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

Застосувати до **акціонерного товариства «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ»** (основний державний реєстраційний номер 1097746377530, податковий номер 7708702137, санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

Стягнути в дохід держави активи, які на праві власності належать акціонерному товариству «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» та які знаходяться в опосередкованому володінні ОСОБА_1 , а саме:

Номер вагону Рід вагонуРік побудови1.9420338796Платформи фітингові20142.5379491360Напіввагони20103.6061792560Напіввагони20124.6835261668Напіввагони глуходонні20175.6094301660Напіввагони20126.6094418860Напіввагони20127.5638879660Напіввагони20108.6131890360Напіввагони20129.6119661460Напіввагони201210.6094045960Напіввагони201211.6094626660Напіввагони201212.6094037660Напіввагони201213.6094162260Напіввагони201214.5379517560Напіввагони201015.6094484060Напіввагони201216.6094483260Напіввагони201217.6094337060Напіввагони201218.5785887060Напіввагони201119.6094585460Напіввагони201220.6835310168Напіввагони

глуходонні201721.6131852360Напіввагони201222.5448266660Напіввагони201123.6094020260Напіввагони201224.6094476660Напіввагони201225.6835266568Напіввагони
глуходонні201726.6094117660Напіввагони201227.5449822560Напіввагони201128.5516980960Напіввагони201029.5806915460Напіввагони201030.5516955160Напіввагони201031.6070466560Напіввагони201232.6062591060Напіввагони201233.6094255460Напіввагони201234.6094104460Напіввагони201235.6131851560Напіввагони201236.6094485760Напіввагони201237.6834911768Напіввагони
глуходонні201738.6119647360Напіввагони201239.6131752560Напіввагони201240.5379501960Напіввагони201041.6094083060Напіввагони201242.5516942960Напіввагони201043.6060843760Напіввагони201244.6094265360Напіввагони201245.6131042160Напіввагони201246.6119614360Напіввагони201247.6061993960Напіввагони201248.6062945860Напіввагони201249.5516986660Напіввагони201050.6094133360Напіввагони201251.6094424660Напіввагони201252.6094291960Напіввагони201253.6070487160Напіввагони201254.6094631660Напіввагони201255.6060516960Напіввагони201256.6131901860Напіввагони201257.6835311968Напіввагони
глуходонні201758.6094697760Напіввагони201259.6119587160Напіввагони201260.5517079960Напіввагони201061.5516962760Напіввагони201062.6119627560Напіввагони201263.6119605160Напіввагони201264.6835318468Напіввагони
глуходонні201765.6835255868Напіввагони
глуходонні201766.5449716960Напіввагони201167.6094527660Напіввагони201268.6835258268Напіввагони
глуходонні201769.6094274560Напіввагони201270.6119664860Напіввагони201271.5806913960Напіввагони201072.5836221160Напіввагони201173.6094541760Напіввагони201274.6094551660Напіввагони201275.6094054160Напіввагони201276.6094072360Напіввагони201277.6131741860Напіввагони201278.6835231968Напіввагони
глуходонні201779.6063405260Напіввагони2012

Опублікувати текст рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч. 7 ст. 283-1 КАС України.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга може бути подана учасником справи та/або його представником до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п`яти днів з дня його проголошення.

Якщо в судовому засіданні проголошено скорочене (вступну та резолютивну частини) рішення, зазначений строк обчислюється з дня складення повного рішення суду та його опублікування на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Учасники справи, які не були присутні при проголошенні рішення суду, а також особа, яка не брала участі справі, якщо суд вирішив питання про її права, свободи, інтереси та (або) обов`язки, мають право оскаржити рішення суду протягом п`яти днів з дня його опублікування на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Відомості про учасників справи:

Позивач: Міністерство юстиції України (місцезнаходження: 01001, м. Київ, вул. Архітектора Городецького, 13, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ 00015622).

Відповідачі:

ОСОБА_1 (адреса місця проживання: АДРЕСА_1 , ідентифікаційний номер платника податків НОМЕР_1),

Акціонерне Товариство «ІНТЕР КАРГО КОМПАНІ» (основний державний реєстраційний номер 1097746377530, податковий номер 7708702137, місцезнаходження юридичної особи: 117218, російська федерація, м. москва, вул. Кржижанського, 15, к.5, пов.5, оф. 518),

третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача: Акціонерне товариство «Українська залізниця» (ЄДРПОУ 40075815, місцезнаходження: 03150, місто Київ , вулиця Єжи Ґедройця, буд. 5),

Повний текст рішення суду складений 23.10.2026.

Головуючий суддя Владислав КУХТА

Судді Євген ДІДЕНКО

Оксана ГУЦАЛ

https://reyestr.court.gov.ua/Review/140920813